

KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVII ČÍSLO 6 PROSINEC 2015

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKOR, A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Krásné slunečné dny prvního listopadového vikendu, svátek Všech svatých, hřbitov plný květů a slunce a ranní přímrazek na stejně slunečné Dušičky i v dalších dnech. Tak začala doba vyhrazená poslednímu letošnímu číslu našich Kokorských novin, které nás dovede až do Vánoc a do konce roku 2015. V roce příštím budou už naše noviny „plnoleté“, bude (doufáme) vycházet jejich XVIII. ročník.

V polovině listopadu bylo přes den stále ještě teplo, mnohde padaly v minulých dnech teplotní rekordy, rána už byla častěji studená, přibýly i mlhy. Svatý Martin sice na bílém koni přijel, dokonce s holýma nohama římského legionáře, ale jen symbolicky v rámci novodobé kokorské akce, která by se mohla stát i tradicí. Ale už 23. 11. bylo ráno -5°C, zamrzla voda v kádích a odpoledne jakoby na zkoušku nesměle zasněžilo. V dalších dnech už ranní mrazíky nebyly tak výrazné a odpolední teploty vystoupily až k 10°C. Objevují se nesměle předpovědi, že Vánoce by mohly být tentokrát na sněhu. Zatím na začátku prosince střídavě poprchává, ale srážek a tedy vody stále (na rozdíl od Jižních Čech) chybí.

Do redakce KN se dostavil jeden z pamětníků házenkářské fotografie starých pánů na turnaji v Žeravicích pan M. N. Na turnaj si velmi dobře pamatuje, byl i s dalšími mladými házenkáři z Kokor přítomen a tak některé zveřejněné údaje z KN XVII/5 upřesnil. Hráči byli v pořádku, ale na svahu nebyl mezi diváky L. Jemelka od Brodku, ale parta kokorské házenkářské omladiny, Miloš Nakládal, Zdeněk Pavlík, Lad'a Kubis, a Josef a Miloš Veselší. Opravu jsme samozřejmě akceptovali a jsme v redakci rádi, že o staré házenkářské fotografie a o texty kolem nich je mezi částí čtenářů zájem. O další návštěvě v redakci (V. Draisajtl) se dočtete uvnitř listu a jeho spolužáky ročníku 1950 můžete poznávat na velké fotografii v příloze KN.

K exponátům vánoční výstavy ručních prací se vyjádřila také seniorka S. G. Dočtete se také uvnitř listu.

Všem občanům, kterým na Kokorách záleží a dovedou pro obec něco udělat, přeje redakce KN krásný zbytek roku 2015, radostné Vánoce a úspěšný celý nový rok v míru a pohodě.

Z výstavy přeje také CENTRUM DOMINIKA. Další foto keramiky z CD najdete také v obrazové příloze KN. Foto KN

Adventní věnec s krásným andělem, přejícím i v tomto moderním pojetí „Pokoj lidem dobré vůle“. Redakce k tomu dodává jistě přání všech „A mír pro nás a pro naše děti“

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Rádné zasedání zastupitelstva obce se konalo dne 21. 10. 2015 a přijalo následující usnesení:

Zastupitelstvo obce schvaluje

- program zasedání zastupitelstva obce – příloha č. 1
- ověřovatele zápisu Annu Gajdošikovou, Mgr. Janu Mederovou.
- vnitřní směrnici Směrnici o cestovních náhradách
- pokácení rizikových a suchých stromů v k.ú. Kokory
- rozpočtové opatření č. 6
- jako budoucího provozovatele čistírny odpadních vod Obec Kokory
- složení hodnotící komise k akci „Kanalizace a ČOV Kokory“, Hana Zittová, Bc. Lubomír Rýc, ing. Ctirad Dohnal, Mgr. Milan Konečný. Náhradníci: JUDr. Ivana Hučínová, ing. Vladimír Lichnovský, Karol Drexler, Mgr. Nikola Pačíková
- návrh zadání k výběru zpracovatele prováděcí dokumentace k akci „Kanalizace a ČOV Kokory“,

Zastupitelstvo obce bere na vědomí

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání
 - došlou poštu
 - všeobecné informace Hana Zittová v.r. starostka obce
- Prosincové zasedání zastupitelstva je plánováno až po uzavěrce KN.

Z OBECNÍHO ÚŘADU

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Bohužel první společenská rubrika – narození dětí je v tomto období zcela prázdná. Snad příště.

VÝZNAMNÁ JUBILEA OBČANŮ

V prvním a druhém měsíci roku 2016 (nejvíce je „ledňáků“) oslaví svá výročí nad 80 let 7 kokorských občanů a občanek a dalších 5 dosáhne požehnaných 90 a více let a to už něco

znamená. Dominují samozřejmě ti nejstarší, ale nejvíce pozornosti zasluhuje kulatá devadesátka. Dále už defilují naši vážení a milí jubilanti:

- 7. 1. dovrší paní Božena Temlíková věk 93 roků
- 8. 1. oslaví paní Anežka Poláková kulatých 90 let
- 15. 1. se dožívá paní Miroslava Zacpalová 87 let
- 17. 1. dovrší paní Libuše Spáčilová věk 86 roků
- 19. 1. dosáhne paní Ludmila Zaoralová věku 83 roků
- 22. 1. oslaví pan Zdeněk Kyselý polokulatých 85 roků
- 24. 1. dovrší paní Jarmila Dreiseitlová věk 89 let
- 25. 1. se dožívá paní Irena Vrbová věku 87 roků
- 7. 2. oslaví paní Marie Řehulová dosažený věk 92 roků
- 7. 2. oslaví MUDr. Leopold Antal své 94. narozeniny
- 10. 2. oslaví své 93. narozeniny paní Sláva Gajdošíková
- 11. 2. dosáhne paní Marie Štrbáková věku 84 roků.

Upřímně a ze srdce gratulují všem také Kokorské noviny, obec a spoluobčané. Ke kulatinám a polokulatinám gratulujeme dvojnásob. Přejeme také hodně zdraví a pohody do dalších let a máme radost, že je tento seznam tak obsáhlý.

ÚMRTÍ OBČANŮ

- 26. 10. zemřel kokorský občan pan František Semenec
- 7. 11. zemřel kokorský rodák pan František Zeman
- 25. 11. zemřel kokorský občan pan Antonín Klučák;

Nechť je jim země lehkou a budiž čest jejich památce. Kokorské noviny věnují zesnulým i krátkou vzpomínku dále v listě.

POZVÁNKA

Obec Kokory spolu s Římskokatolickou farností Kokory pořádá dne 3. ledna 2016 ve 14.30 hod. v Kostele Nanebevzetí Panny Marie NOVOROČNÍ KONCERT. Účinkuje hudební těleso VOCANTES. Občané jsou na tuto akci srdečně zváni. I. L.

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

První část příspěvků ze Základní školy se točí kolem poznávacího zájezdu vybraných žáků do Anglie. Paní ředitelka vysvětluje projekt, o pobytu píší samotní žáci a to nás velmi potěšilo. Proto výjimečně zveřejňujeme oba příspěvky, jeden od žákyně ze 6. třídy a druhý ze třídy 9., i když jsou ke stejné tematické. Alespoň nahlédneme spolu s našimi čtenáři do podzimního Londýna a dalších atraktivních lokalit a projedeme se i tunelem pod mořem. A samozřejmě se vrátíme domů.

PROJEKT ROZVOJ ČTENÁŘSTVÍ, CIZÍCH JAZYKŮ NA ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÉ ŠKOLE KOKORY

Na počátku stálo zpracování projektové žádosti v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost. Ze získaných finančních prostředků jsme realizovali klíčové aktivity. Čtenářské dílny jako prostředek ke zkvalitnění čtenářské gramotnosti (knihovna pro žáky jsme obohatili o 400 knih). Stínování pro pedagogy cizích jazyků (dvě paní učitelky se o získané zkušenosti z pobytu ve škole v Coventry podělily se všemi vyučujícími). Zahraniční jazykově-vzdělávací pobyt pro žáky, v rámci kterého absolvovali jazykovou výuku v rozsahu 9 vyučovacích hodin a seznámili se s významnými reáliemi navštívených míst. Pobyt se mohlo zúčastnit 10 žáků naší školy. Jejich výběr, to byl ten nejtěžší úkol. Rozhodovali jsme podle jazykových dovedností a chování. Mnohem více žáků by si zahraniční zájezd zasloužilo, ale počet byl omezený. Výběr se podařil, protože všichni pobyt perfektně zvládli. O své zážitky se podělili se žáky a pedagogy školy na společném setkání v prostorách školní jídelny při power-pointových prezentacích a také zodpověděli jejich otázky. Projekt končí 31. 12. 2015, zbývá ještě hodně práce s napsáním závěrečné monitorovací zprávy se všemi jejími náležitostmi, ale protože tyto aktivity jsou investicemi do rozvoje vzdělávání našich žáků, stojí to za to.

Mgr. Marie Kondlerová

ŽÁCI ZŠ KOKORY V ANGLII (14. – 19. 11. 2015)

V sobotu jsme se v 9:30 sešli u obecního úřadu. Z naší školy jelo 10 dětí + 2 paní učitelky. Odjeli jsme v 9:45. Jeli jsme do Brna, kde nastoupila paní průvodkyně. Celou cestu jsme si pouštěli filmy. Abychom se dostali na ostrov Velké Británie, museli jsme najet do speciálního vlaku a ten nás převezl Eurotunelem (pod kanálem La Manche). Když jsme potom vyjeli na pevninu Velké Británie, všimli jsme si jedné změny: ve Velké Británii se jezdí vlevo.

1.den Když jsme přijeli do Londýna, čekal nás po únavné cestě celý den chození po památkách. Nejdříve jsme viděli London Eye (londýnské oko). Pak jsme v blízkosti cca 50 metrů viděli krásný Big Ben. Dále jsme se šli podívat na Buckinghamský palác. Paní průvodkyně nás také zavedla do Muzea vědy. Pozdě večer nás autobus zavezl na smluvené místo, kde si nás vyzvedly rodiny, u kterých jsme spali.

2.den Nejspíš se všichni krásně vyspali a dopoledne (celé tři hodiny), jsme měli lekce angličtiny s rodilým mluvčím. Jako šestáčka jsem všemu nerozuměla, ale dalo se pochopit, co zrovna říká. Po „škole“ jsme jeli do Windsoru. Udělali jsme si malou procházku městem. Viděli jsme Windsor Castle, Univerzitu a labuť. Dalo by se říci, že se tam labuť přímo přemnožily! Bylo jich tam asi tak 50. Pak jsme jeli zpátky do Londýna a rodiny si nás zase vyzvedly.

A. Jurečková ze ZŠ Kokory – Londýn, na břehu Temže. Archiv

3.den Všichni byli čilí jak rybičky, a zase se šlo do školy. Po škole nás nechaly paní učitelky chvíli nakupovat a pak jsme jeli do Cambridge. Tam jsme navštívili nejstarší univerzitu. Městem vedla taková malá říčka, která byla někde až 6 metrů hluboká. Pak jsme měli rozchod. Pozdě večer nás autobus vyzvedl, jeli jsme do Londýna a už jsme se těšili, až se zase vyspíme.

4.den Ráno jsme dali zavazadla do autobusu a zase následovala škola. Po škole jsme se rozloučili s panem učitelem. Potom jsme cestovali vlakem (vypadalo to jako metro, ale jelo to nad zemí) do nejmodernější části Londýna. Ohromil nás obrovský mrakodrap, se spoustou výtahů. Potom čekala prohlídka paláce Tower of London, kde jsme se mohli podívat na korunovační klenoty. Po prohlídce jsme pluli lodí a viděli jsme Tower Bridge. Když jsme z lodi vystoupili, navštívili jsme Greenwichský park a stáli jsme na místě, kde prochází nultý poledník. Bylo pozdě večer, takže jsme viděli krásně zářící Londýn. A potom nás čekala dlouhá 26 hodinová cesta domů.

Když jsme přijeli domů, všichni se těšili na teplý oběd, na naše postýlky a na to, jak budeme své zážitky vyprávět.

Anežka Jurečková

Zahraniční jazykově-vzdělávací pobyt pro žáky.

Dne 14. 11. 2015 odstartovala naše výprava do Anglie. Jeli jsme autobusem a můžu vám říct, že cesta byla dlouhá. Po příjezdu do Londýna, nás čekala procházka po londýnských památkách, neminuli jsme Buckinghamský palác nebo třeba Big

Ben. Večer si nás rozebraly naše náhradní rodiny, někteří měli ubytování lepší, jiní trochu méně, i přesto jsme si to užili. Ráno druhého dne nás čekaly první tři hodiny ve škole, náš učitel se jmenoval Cris a moc jsme si s ním rozuměli. Ostatní dny probíhaly podobně, jednou jsme jeli do Cambridge, další den do Etonu a Windsoru a pak přišel poslední den. Všichni se sice těšili domů, ale pár dní v Londýně by nám nevadilo. Na rozloučenou jsme se projeli po Temži a podívali se na noční Londýn od hvězdárny Greenwich. Potom jsme došli k autobusu a hurá domů. Závěrem bych ráda poděkovala paní ředitelce, za možnost podívat se do Anglie. Všichni si výlet užili a přežili ve zdraví.

Tereza Pochylová, 9. třída

Kokorští mladí angličtináři v Londýně. Foto archiv školy

NAŠE SVATBA

Dne 14. října jsme se do školy všichni obzvláště těšili. Ne proto, že jsme neměli psát žádnou písemku, ale že se v naší třídě (tak jako každý rok v 8. třídě) konala velká událost – svatba. Samotná příprava byla opravdu důkladná. Nejříve jsme museli společnými silami uklidit třídu, nazdobit svatební tabuli a přichystat občerstvení, aby vše bylo perfektní. A pak nadešla dlouho očekávaná chvíle. Do obřadní síně vplula krásná nevěsta Jolana Drabiščáková se svým snoubencem Jardou Jurníkem a před svědky zpečetili svou lásku svatebním slibem. Poté jsme usedli ke slavnostní tabuli, následoval přípitek novomanželů, proslov otce nevěsty, společné krájení svatebního dortu. Také jsme si vyzkoušeli některé tradice jako např. rozbíjení talíře, tanec novomanželů nebo určování nevěsty poslepu. Svatební den se nám opravdu povedl, všichni si jej skvěle užili a nám jen zbývá popřát: „Hodně štěstí novomanželům!“ Žáci 8. třídy

POZN: REDAKCE: Snoubence i svatebčany z 8. třídy ZŠ Kokory hledejte v Obrazové příloze KN.

Nadílka v MŠ Kokory. Prima, čerti jsou až vzadu. Foto MŠ

MATEŘSKÁ ŠKOLA KOKORY

Jako každý rok přišel do školky Mikuláš s andělem a čerty. Děti v očekávání, co na ně Mikuláš ví, seděly potichoučku, ani hlásek nevydaly. Avšak kniha hříchů prozradila vše, kdo ve školce zlobí, křičí, nechce půjčovat hračky apod. Naštěstí tu byl Mikuláš a anděl, kteří se za děti přimluví u čertů. Děti jim slíbily, že se jistě polepší a že už budou hodné, zarecitovaly básničku, zapívaly písničku a za odměnu dostaly mikulášské balíčky. A co čerti? Ti, jako obvykle odešli s prázdnou.

V předvánočním čase, v době adventu, se pak rodiče sešli v mateřské škole na **Vánočním čarování**.

Už od rána se děti na toto čarování moc těšily. A aby jim uběhla dlouhá chvíle, každé oddělení si nazdobilo vánoční stromeček a třídu, k navození vánoční atmosféry jim vyhrávaly koledy. Před třetí hodinou odpoledne se začaly ozývat první zvonky. V I. oddělení si děti spolu s rodiči vytvářely svíce. Ne jinak tomu bylo v II. oddělení. Tady si vyráběli andílky. V obou odděleních vládla příjemná atmosféra a pohoda. Byla radost se dívat, jak si vzájemně pomáhají a soustředí se na to, aby jejich výrobek byl ten nejkrásnější.

A co by to bylo za Vánoční čarování bez vánoční besídky? Na besídce děti předvedly, co se od září naučily. Přednesly básničky, zapívaly písničky a zatancovaly Večerníčka, Čerti polku a Čert a Káča.

Děti byly odměněny potleskem a chválou od rodičů.

Prosinec a čarování v mateřské škole Kokory Foto MŠ

JAK SE BRÁNIT PODOMNÍM PRODEJČŮM ENERGÍÍ

K této aktuální otázce se vyjádřil ze své odborné pozice **místostarosta obce Kokory Bc. Lubomír Rýc**. Vzhledem k naplněnosti tohoto čísla KN jsme mohli využít jen část příspěvku. Nejčastější praktiky a triky prodejců, tak jak je autor uvádí, uveřejníme v dalším čísle. Místostarosta dále píše:

Drzost podomních prodejců energií skutečně nezná mezí. V poslední době byl na území naší obce opětovně zaznamenán pohyb podomních prodejců nabízejících údajně výhodnější prodej energií. Jedná se o čtveřici (tři muži a jedna žena), ve věku kolem 30-ti let, pohybující se ve vozidle zn. Audi, provedení coupé, černé barvy, registrační značky našeho kraje „M“. To i přesto, že v naší obci platí Nařízení obce Kokory č. 1/2015 „Tržní řád“, účinnost nařízení od 1.5.2015, jež zakazuje podomní a pochůzkový prodej na celém území obce Kokory, kdy na porušení zákazu podomního prodeje stanoveného tímto nařízením se vztahují zvláštní předpisy, zejména zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 200/1999 Sb., o přestupcích Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Pohyb těchto prodejců v Kokorách byl zaznamenán ve všední den, v těsně poobědových hodinách, kdy většina pracujících je ještě v zaměstnání, z čehož plyne jediné, tedy **jejich cílovou skupinou jsou zejména senioři**, kteří jsou více důvěřiví,

přesvědčovacím schopnostem podomních prodejců snáze „naletět“ a potom se bojí reakce svých dětí, vnoučat nebo jiných příbuzných (protože už to zase podepsali). Uzavření smlouvy tedy raději zamlčí, uběhne pár měsíců, kdy uplatnit odstoupení už často není možné.

Pozor tedy na podomní prodejce, Jejich jednání a nabídky nemusí být tak úplně poctivé. Seriózní obchodník na zákazníka určitě nebude tlačit a nechá dostatek času na rozmyšlenou.

Nejlepší obranou je nepouštět cizího člověka do domu, neukazovat mu žádné doklady ani faktury a určitě nic nepodepisovat na úvodní schůzce. Problém může nastat zejména ve chvíli, kdy si spotřebitel ani neuvědomí, že podepsal změnu dodavatele a zatím uplyne zákonná doba pro odstoupení od smlouvy.

Tímto apeluji na občany Kokor, předejdeme tímto nepříjemným následkům a buďme obezřetní. Pokud zaregistrujete podomní prodej na území naší obce, která tyto praktiky zakazuje, zavolejte policii ČR - tel. č. 158, případně obecní policii – tel. č. 156. Obchodníkovi potom hrozí postih dle zákona.

Poznámka redakce : Pan místostarosta má bohužel pravdu, v redakci jsme se s tímto jevem také setkali a s ostudou musíme dodat, také naletěli. A bolelo to. Také proto jistě využijeme po novém roce popis obvyklých praktik těchto prodejců, které místostarosta pro naši potřebu a pro úspěšnou obranu sepsal.

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA A VÁNOČNÍ STROM OBCE

Již po desátý rok jsme se sešli u vánočního stromu, abychom ho společně rozsvítili a čekali na příchod sv. Mikuláše. V sobotu 5.prosince do naší obce opět zavítal Mikuláš i s andělem, aby obdarovali všechny hodné děti. Dva čerti se postarali o ty zlobivé, pokud nepřislíbily rodičům, že se v příštím roce polepší. Děti z mateřské školy předvedly krásné vystoupení, za které jsme jim i paní učitelce také poděkovali a odměnili je drobnými sladkostmi. Poděkování patří i členům místního hasičského sboru, kteří se postarali o občerstvení s vůní tradičního svařáku. Vánoční atmosféru navodily přehrávané koledy. Děkuji všem, kteří mi pomáhali s organizací této akce pro děti.

starostka

foto ZŠ

Z vystoupení MŠ Kokory u vánočního stromu obce.

FRANTIŠEK SEMENEC, ANTONÍN KLUČÁK

Když jsme v minulém čísle KN rozebírali, kdo je kokorským rodákem a kdo občanem a s jakým kreditem, ani nás nenapadlo, že se k tématu tak brzy vrátíme. Nejprve se dotkneme skupiny občanů tzv. přížených či přivdaných, z nichž mnozí se po vázacím manželském aktu z naší obce už ani nehnou a žijí zde v naší komunitě i s rodinou „natrvalo“, až do smrti. Pak už záleží jen na tom, jak se jim podaří s naším společenstvím

splynout a jak se zapojí do společenského či spolkového života obce. Františku Semencovi (narozen 1939 ve východních Čechách) se to podařilo. Do Kokor ho víceméně nasměrovala vojenská služba a mladé manželství s kokorskou rodačkou ze starého selského rodu. Postupně se usadil, aklimatizoval, jako spousta dalších Kokoráků, rekonstruoval a rozšířil dům č.p. 80, dojížděl do práce, hrál házenou, s manželkou vychovávali děti a samozřejmě pracoval (i v důchodu) ve své dílně černého řemesla. Nezkazil žádnou legraci, patřil do skupiny nadaných místních komiků (Zehnula, Veselý, Semenec) při oblíbeném „Pochování basy“ a dostal se i do kdysi populární házenkářské písni v odstavci „B družstvo, to je klasa“. Zaslouženého odpočinku si už tolik neužil, v posledním čase ho skličovala nemoc, která si vyžadovala pochopení a podpůrnou ruku manželky, rodiny i okolí. V letošním podzimu odešel tak tiše a nenápadně, že alespoň těchto pár řádků nám připomene jeho cestu, jak se stát pravověrným Kokorákem.

Pohodové nedělní odpoledne na balkoně sokolovny. Foto KN

Ještě naše noviny ani nevyšly a už si článek naléhavě vyžádal doplnění, tedy alespoň několik řádek po úmrtí osmaosmdesátiletého Antonína Klučáka staršího. Také on se před léty přiznal, a to z Rokytнице, do kokorské tradičně rolnické rodiny v době, kdy bylo pak časové a prakticky nezbytné jeho spojení se zemědělským družstvem Kokory a později rodinné samostatné hospodaření po roce 1989. Tónu i s manželkou jsme rádi vídali na mnoha sportovních i společenských akcích spolků i obce, kam vždy přinášeli vřelost, rozšafnost a důstojnost a to až do pozdního důchodového věku. Po známém a životu nebezpečném nájezdu nákladáku do jejich domu u silnice (zaznamenala i televize) dokladoval trám z trosky tesařsky vyznačený letopočet 1812 a to už je u statku opravdu tradice a historie. Pohled na novou fasádu po následující nadstavbě domu zaujal i čtenáře našich novin. Také Antonína Klučáka můžeme zařadit mezi známé Kokoráky, i když jeho vztah k Rokytnici (a to mu budiž ke cti) zůstal neobyčejně pevný. Kš

KOKORSKÝ RODÁK FRANTIŠEK ZEMAN

František Zeman starší patřil po léta ke kokorským bednářům. Svou dílnu provozoval na Pusté v čísle 228. Rodové jméno František bylo pak dáno mladšímu synovi, který se narodil v roce 1945 a v dospělosti rodný dům převzal a zde žil po léta i s rodinou. V dětství (ze kterého si přinesl až do současnosti jemnou kamarádskou přezdívku Fatysek) samozřejmě patřil k mimořádně silné skupině kluků z Pusté, kteří dokonce vytvořili (tehdy po vzoru Rychlých šípů) klub „Podskaláci“. Později ve zralém věku sice odešel za novým manželstvím do Olomouce, ale mimořádně silné pouto s rodnou obcí tvořila trvale, jako část dědictví, jeho zahrada na „Kazňově“, kam jezdil velmi rád a pravidelně. Zde založil i vzorně obdělávanou vinici, která dávala slibnou úrodu a byla jeho chloubou. Pojmenování Františka Zemana mladšího -

kokorský rodák - je tak naplněno beze zbytku. Potvrdilo se to i v jiné oblasti. Franta byl také výborný muzikant. Začal od píky, po Jiřím Válkovi převzal pod vedením Aloise Válka v dechovce malý bubínek, ale postupně se prosadil jako houslista a v kokorské Melodii hrál i na kytaru. Housle však přece jen hrály prim a přivedly ho až do vedení dokonce dvou cimbálověk. Byl primášem cimbálové muziky Lučina a posléze vedl i vlastní cimbálovou kapelu s případným názvem „Zemané“. Nejednou vystupovali i v klubu ZD Kokory v jezuitských sklepeních kokorského pivovaru.

František hraje a všichni ve sklepech zpívají (...na fotografii Zmrzlíkovi, H. Zittová, Ing. A. Košťálek, MUDr. L. Antal, F. Zeman, M. Semencová, J. Jiříková, J. a M. Bradovi) Foto archiv.

Hrál nám také (spolu s Vladimírem Tomašíkem) na srazu spolužáků ročníku 1938 a opakovaně na besedách na balkoně a při kulturních pořadech v kokorské sokolovně. Zde jsme společně žertovali, že je jediným žijícím muzikantem, který hraje kamarádům zadarmo. Na fotografii z balkonu sokolovny hraje František Zeman(+) B. Čechákovi, E. Hučínovi(+), A. Košťálkovi, O. Klučákové, A. Klučákovi(+), P. Lichnovské, B. Košťálové, a zhuba třicítce dalších besedníků.

Foto Ing.arch. Jaroslav Štěpán ml.

Naše zahrady na Kazňově sousedily a byli jsme dobrými sousedy. Františka vždy doprovázel některý z jeho generací německých ovčáků. Letos na jaře to byly bohužel poslední rozhovory přes plot a vzkazy mezi starými velmi dobrými kamarády a spolužáky, Františkem Zemanem a mým nejmladším bratrem Jiřím Košťálkem, žijícím ovšem daleko v Čechách, až pod horou Říp.

Když Franta už péči o milovanou zahradu předal rodině své dcery Hany, bylo zřejmé, že je zle. Závažná nemoc, která se zdála již přemožená, se vrátila a udeřila s plnou silou. Ještě se na pár minut zastavil, už na pokraji sil, na srazu spolužáků. Na poslední cestě ho v pěkném podzimním listopadovém dni doprovodila v Olomouci početná skupina kokorských přátel, kamarádů a spoluobčanů. Moře květů se pak přesunulo na nový

hrob s pomníkem s notovou osnovou a vtesanými vznešenými tóny na kokorském hřbitově. Františku, díky za kamarádství, za dobré kokorské víno a za zpěv houslí. KŠ

KOKORSKÝ RODÁK JIŘÍ VÁLEK

V této řadě o občanech a rodácích zbývá (jako trochu už veselejší kapitola) ještě připomenout 75. narozeniny již zmíněného Jiřího Válka. (Nar. 1940 v Olomouci) Flétnista, sólista České filharmonie, hudební pedagog, profesor pražské konzervatoře i pražské Akademie muzických umění a také hudební skladatel a milovník jazzu. O svém dětství a mládí uvádí, že spolu s bratrem Vladimírem měli vlastně dva domovy – Kokory, kde žili, vyrůstali a vykročili do muzikantského světa a Rybí u Nového Jičína, s krásnými časy prázdnin u prarodičů. Kokory se pak staly podobnou prázdninovou oázou u babičky Boženy pro další generaci - děti obou bratrů Válkových. Dnešní pětasedmdesátník Profesor Jiří Válek, v rámci rodinné tradice, úspěšně šířil po léta slávu české hudby po mnoha zemích celého světa. Alespoň malý odlesk jeho mimořádně úspěšné kariéry špičkového muzikanta, skladatele a hudebního pedagoga dopadá při jeho jubileu i na naše Kokory. Od nás pak letí do Prahy blahopřání k jubileu a pozdrav spolužáků a vrstevníků a přání zdraví a pohody. KŠ

HISTORIE KOKORSKÉ FARNOSTI - POKRAČOVÁNÍ

Od 1. 9. 2006 vyučuje náboženství na škole adoptivní matka P. Koníčka, absolventka teologie, katecheta Mgr. Květa Dvořáková. Později, když onemocněla, převzal vyučování P. Koníček, avšak následně je převzít na faru, kde posléze úplně skončilo. Na podzim r. 2008 provedl pan Stanislav Kluka z Dubu nad Moravou generální opravu bočních dveří a dveří od sakristie. V novotě vyrobil dveře (i se zárubní) na kůr a od skladiště ve východní části kostela. Tyto opravy i nové dveře zaplatili anonymní dárci z řad farníků. Ke konci roku (2. prosince 2008) pak z iniciativy některých farníků a na jejich náklady instaloval ještě nové hlavní dubové zateplené dveře (za 58tis.Kč), které jsou vsazené do nové dřevěné zárubně umístěné ve stávajícím pískovcovém portále. Záhy - 8. prosince 2008 - pak za přítomnosti svätícího olomouckého biskupa Josefa Hrdličky farnost slavnostně oslavila 200 let od posvěcení svého farního kostela. Ten, kdo zná alespoň základní informace z dějin farnosti a kostela, musel být dojat obrovským rozdílem mezi dobou a situací, kdy se náš kostel v r. 1808 dostavoval - a nynější situaci, ve které slavíme dvousetleté jubileum jeho trvání. V září 2009 navštívil Českou republiku svätý otec Benedikt XVI. Kokorští farníci vypravili 27. září 2009 na papežskou mši, slouženou před 120 tisíci lidmi na letišti u Tuřan poblíž Brna, autobus poutníků.

Kůr a nové lavice

Foto KN

Dosluhující staré a v několika místech proslapané lavice se ekonomická rada rozhodla nahradit novými. Za tím účelem je mezi farníky a příznivci konána neveřejná sbírka ve všech

obcích farností. Lavice jsou zhotoveny ze světlého kvalitního dubu otcem a synem Zbořilovými v Doloplačích a za pomoci farníků během měsíce října 2009 umístěny do kostela. Počet lavic je stejný jako dřív, jen rozměry jsou přizpůsobeny většímu vzrůstu dnešních lidí a tvarem jsou lavice také pohodlnější. Celkové náklady na pořízení lavic byly 370 000,-Kč. Z celkem 20 lavic bylo 7 lavic zapláceno ze shora zmíněných sbírek. Na 5 lavic darovala peníze Obec Kokory, 1 zaplatili hasiči, 1 soukromá firma. Pět rodin (Jurečkova, Lichnovských, Skopalíkova – in memoriam rod. Zavadilova, Zemanova a Zlámalo) zaplatilo každá jednu lavici, (která přišla na 16 500,-Kč). Dárci jsou uvedeni na štítcích připevněných do lavic.

Rodina Geislerova z Olomouce odprodala svůj hrob (naproti 1. oknu jižní sakristie), ve kterém jsou pohřbeni Antonín Geisler a jeho manželka Anna. Původní pomník z bílého mramoru byl demontován a nějaký čas v Kokorách v soukromí uložen. Začátkem zimy 2009 byl opraven nákladem 70 tis. Kč, které věnoval Čestmír Sehnal, rodák z Lapače, doplněn dalšími údaji o dětech manželů Geislerových a umístěn vlevo nad schodištěm na hřbitov. Dne 27. prosince 2009 jej P. Jiří Koníček za účasti mnoha farníků požehnal.

V lednu r. 2010 uspořádali farníci poprvé farní ples v místní sokolovně. Tento počín se ujal a letos (v r. 2014) byl farní ples pořádán už popáté. V r. 2010 je firmou Resta z Majetína proveden odkop zeminy zvenčí kolem základů kostela v šířce cca 30 cm a hloubce cca 70 cm. Následně je výkop zasypán kamennou drtí, která má umožnit lepší přístup vzduchu k základům stavby a tak snížit vlhkost obvodového zdiva. Z téhož důvodu byla zároveň okopána vlhká omítka západního průčelí kostela a nahrazena omítkou sanační. Během svého pobytu v Kokorách získal P. Jiří Koníček dálkovým studiem licenciát z církevního práva a doktorát teologie. Na vlastní žádost z Kokor 30. července 2011 odešel.

Dne 1. července 2011 byl jmenován do Kokor (Majetína, Penčic a Suchonic) nový administrátor, později farář (30letý) *P. Wojciech Zapiór*, Polák, rodák z Oswiecimy, který před tím působil 2 roky ve Vracově u Kyjova.

Za jeho pobytu se fara vybavuje, především nábytkem. Obrovská hromada sutin na dvoře ze spadlých chlévů je vyvezena na skládku a dvůr, stodola i půda postupně uklizeny. V dubnu 2012 jsou v kostele (kvůli lepší tepelné izolaci) nahrazena 4 stará (ne vitražová) okna novými dubovými, na pohled stejně vyhlížejícími okny (tmavočervené barvy) s pevně zasklenými dvojskly. Okna vyrobila a nainstalovala firma PemiStyl z Opavy. Zednické zapravení provedli rumunští zedníci firmy Kowalczyk z Charvát u Olomouce. Celkem bylo za okna a práci zapláceno přes 350 tisíc Kč. Veškerou organizaci celé akce, přípravné práce v lodi kostela, stavbu a demontáž lešení, malování kolem oken a závěrečný úklid provedli brigádě farníci. V květnu 2012 se 6 farníků zúčastnilo děkanátní poutě autobusem do Paříže, Bourges, Orleans, Nevers,

Lurd, Arsu, a La Saletty ve Francii, na zpáteční cestě navštívili švýcarskou Ženevu. V r. 2013 pokračovala výměna dalších oken v kostele firmou PemiStyl Opava. V říjnu bylo instalováno 6 otvíravě sklopných oken zasklených dvojsklem (místo už netěsných a zchátralých oken s jednoduchými skly). V severní sakristii (2 ks), v přízemí jižní sakristie (2 ks), na kůru (1 ks) a na schodišti (1 ks). Tato nová okna včetně zednického zapravení, (které provedla firma Fereš z Olomouce), stála 131 230,-Kč. Obojí výměna oken byla pořízena za přispění Obce Kokory. Na výměnu 4 velkých oken v lodi kostela přispěl i Olomoucký kraj dotací 126 360,-Kč. Na podzim 2012 byla z iniciativy anonymního dárcе provedena generální oprava náhrobků sester dominikánek. Jejich hrob, kde bylo mezi roky 1903 – 1980 pochováno 19 sester, je v jižním rohu hřbitova u zdi dělicí hřbitov a bývalou klášterní zahradu. V souvislosti s tím byla na náklady obce nově zomítána i přilehlá hřbitovní zeď.

Koncem léta 2013 mohla být díky dotaci Obce Kokory na přístavku fary zřízena nová vazba a plechová střeška včetně okapů (za 36 776,-Kč). Za předešlých, na sněhových zim, byli kolemjdoucí kostela vážně ohrožováni sněhem padajícím z kostelní střešky. Za finančního přispění Obce Kokory opatřili na podzim v r. 1913 klempíři - bratři Tomáš a Michal Hradilovi z Přerova - jižní stranu kostelní střešky sněhovými zábranami a současně mědi oplechovali úzkou část střešky před věží, kam zatékalo (vše za 116 tis. Kč). Po vánocích r. 2013 se z iniciativy anonymního dárcе rozběhla oprava hlavního hřbitovního kříže, který nechal spolu se svou hrobkou na vlastní náklady zbudovat P. Dajč – [viz výše]. Kamenný kryt hrobky byl v havarijním stavu, a jak se později ukázalo, i samotná hrobka. Kamenická firma z Olomouce na náklady už zmíněné soukromé osoby kříž a kryt hrobky zrenovovala, Obec Kokory dotovala exhumaci ostatků P. Dajče, vyčištění hrobky a její obnovu formou vylití armovaným betonem částkou 40 tis Kč. Během opravy hrobky (8.2. -19.3.2014) byly ostatky P. Dajče uloženy v bílé dřevěné rakvi vedle hlavního oltáře. Dne 19.3.2014 - tedy v den 105. výročí úmrtí P. Dajče, byla tato rakev vložena do rakve nerezové, (kterou pořídil kokorský rodák Jan Zlámal z Tovačova). Po zádušní mši svatě a církevních obřadech bylo tělo P. Dajče pietně opět uloženo do opravené hrobky.

Náš hřbitov se za těch 105 let, které uplynuly mezi prvním a druhým pohřbem P. Dajče hodně změnil. Především díky pokroku lékařské vědy zmizely dětské hrobečky, které bývaly poblíž nádrže na vodu a márnice. Dále se změnil, (zejména v posledních 50 letech) způsob jakým se lidé loučí s těmi, kteří nás předcházejí na věčnost a jak pečují o jejich hroby.

Pohřební průvod (M. Pavlík) před č. 21. Foto archiv rodiny

Ještě v polovině minulého století bylo běžné, že se téměř celá obec, (ať bylo jakkoliv napilno v poli), sešla u domu zesnulého, kde kněz provedl tzv. výkrop svěcenou vodou a pak průvodem za modlitby růžence, dechové hudby a zpěvu doprovodili tělo

zesnulého do kostela, přičemž byla rakev vezena pohřebním autem. (Do 30. let min. stol. se vezla rakev na selském voze potaženém černým plátnem, nebo pohřebním kočárem - jak kdo si to mohl finančně dovolit.) Byly však pohřby zejména mladých či zasloužilých lidí, jejichž rakev po celou cestu z domu až do kostela nesly z úcty k zemřelému na ramenou 2-3 skupiny šesti mužů, které se v nesení střídaly. Byl-li do 30. let minulého století pohřeb vypravován z přífařené obce, rakev na voze či kočáře táhlo koňské spřežení a smuteční průvod šel pěšky. Farář s ministranty chodíval (rovněž pěšky) naproti zemřelému až na hranice katastru, kde u hraničního kříže provedl výkrop.

Na věži farního kostela se od té chvíle zvonilo, dokud průvod se zesnulým nevstoupil do kostela a rakev nespočinula na mářách před oltářem, obklopena hořícími svíčkami na vysokých svícnech. Po mši svaté sloužené za duši zemřelého (zádušní mši) pak za vyzvánění zvonu vynesli příbuzní muži máry s rakví z kostela na hřbitov a rakev přemístili na trámký nad vykopaný hrob. Pak proběhl obřad uložení do hrobu. V souvislosti s úbytkem křesťanského ducha - onoho: „Miluj Boha nade vše a bližního jako sám sebe“ - nastal úpadek mezilidských vztahů a úcty k lidskému životu i k zemřelým. Pohřby jsou jen výjimečně záležitostí celé obecní komunity, nevpravují se z domu, ale většinou je zesnulý přivezen z chladicího zařízení hodinu před pohřbem přímo do kostela. Převažují lacinější pohřby žehem, které lze v obřadní síni stihnout za dvacet minut. Kamenné desky postupně zakrývají hroby a s umělými květinami minimalizují péči o hroby. Už není potřeba tak často navštěvovat místo dočasného odpočinku předků a ze hřbitova - „zahradu zelené“ (jak se kdysi zpívalo) se pomalu ale jistě stává kamenná nekropole. J. R.

Pokračování v dalším čísle KN

TRADIČNÍ VÁNOČNÍ VÝSTAVA

V neděli 29. listopadu a v pondělí 30. jsme měli společně možnost navštívit vánoční výstavu ručních prací. V prostorách OÚ Kokory vystavovali žáci ZŠ a MŠ Kokory, jejich výrobky byly nápadité, vtipné, krásně zpracované. Zabraly významnou část výstavních prostor a všem se líbily. Centrum Dominika vystavovalo krásnou keramiku, elegantní přáníčka, pěkné výšivky, svíce, voňavé mýdlo, pro občany Kokor bohužel neprodejně.

Vyhlášené perníčky paní Lipíkové byly „na dračku“, prodávaly se také krásné adventní věnce, dekorace, pletené věci, výšivky, přáníčka, bylo z čeho vybírat. Předvánoční atmosféru podtrhovaly vánoční koledy, byla to ta pravá chvíle pozastavit se, popovídat si, zavzpomínat a potěšit se vystavovanou krásou. Škoda, že nepřišlo více návštěvníků (bylo to zrovna i datum první neděle adventní), zejména těch, kterým se zdá, že se v obci nic neděje.

Krásný vánoční čas a hodně zdraví do nového roku 2016 přeje D. L.

Poznámka redakce. Jsme rádi, že se nám podařilo celou atmosféru výstavy zachytit na fotografiích, pro KN jsme mohli ovšem vybrat jen některé. Jaké však bylo naše překvapení, když jsme v redakci KN dostali návštěvu, která se problematiky výstavy dotýkala. Na své známé tříkolce přijela za pivovar jedna z nejstarších občanek Kokor, jubilanťka paní Sláva Gajdošíková s tím, že má k této výstavě připomínku či podnět. Poprosila, abychom prostřednictvím našich novin apelovali na kokorské ženy, které (jak už vícekrát prokázaly) mistrovsky ovládají výšívání či krajku, případně háčkování nebo pletení, ale i jiné výtvarné techniky. Tyto výrobky (často přímo umělecké) byly letos poměrně málo zastoupené. „Děvčata všech generací“ vzkazuje paní Gajdošíková, „nesteďte se, probudte se a dovolte nám ostatním prohlédnout si krásu, která u vás doma vyrostla z vašich rukou a srdcí“. Tak snad přistě.

Vím, že to umíte, tak určitě na další výstavě.

Foto redakce

NELEŠOVSKÁ VÝJÍŽDKA PODZIMNÍ KRAJINOU

Tato populární akce nelešovských hasičů už neodmyslitelně patří do sportovního a společenského kalendáře našeho regionálního venkovského podzimu a zahrnuje účastníky a diváky skutečně ze širokého okolí. Letos se 17. října konal už 11. ročník, který započal v 10 hod. na hřišti TJ Sokol Nelešovice. Před akcí (konečně) zapršelo a tak trať pro povozy byla s ohledem na měkký terén upravena. Možná se bláta lekli i někteří vozatajové a tak povozů bylo jen 8. Povozy zamířily z Nelešovic do Penčiček na rozcestí v Čekyni, dále do Žeravic a polní cestou „pod Hájem“ do Kokor a zpět do Nelešovic. 20 jezdců a koní „pod sedlem“ mělo snadnější volbu. Přírodní cesta vedla po měkkém terénu polními cestami se zajímavými atraktivními přírodními partiemi. Hon na lišku (lišku představoval Martin Alt z Uničova) byl tentokrát situován do Nelešovic. Hbitou lišku jako první dostihl Zbyněk Straka z Hrubčic. Úspěšní přespolní závodníci přijeli na akci na kvalitních a zkušených westernových koních.

Na louce za hřištěm pak proběhl za pozornosti diváků vozatajský parkur. Ten vyhrál pan Mojmír Kubáček ze Staměřic, tradičně s párem tlumačovských plemenných hřebců. Druhou pozici vybojoval se svým párem Stanislav Kirschner ze Smilova a třetí místo patřilo Petru Skácelovi z Daskabátu. Všechny tři vítězné páry těžkých chladnokrevných koní „v civilu“ pracují při namáhavém přibližování dřeva v těžkém terénu. Najdete je také v obrazové příloze KN.

Slavnostní vyhodnocení, tradiční poháry a věcné ceny a samozřejmě bohaté občerstvení - a pěkné odpoledne postupně přešlo ve společenský večer v místním hostinci v komorním domácím prostředí a dosáhlo daleko přes půlnoc.

Pořadatelé za 11 ročníků „Výjízdky podzimní krajinou“, za vytrvalost a vytvoření pěkné novodobé tradice a spolupráci občanské pospolitosti celé obce, určitě zaslouží pochvalu.

Redakce KN děkuje za poskytnutí základních údajů o nelešovských aktivitách Petru Šťastnému a za fotografie Erice Zdařilové.

SVĚCENÍ PRAPORŮ.

Aktivní nelešovský podzim však pokračoval už příští týden. 24. listopad se stal svátkem, jak pro samotnou obec Nelešovice, tak pro Sbor dobrovolných hasičů Nelešovice. Proběhlo totiž svěcení nového praporu obce i praporu hasičského sboru. Stalo se tak za značné účasti občanů a to nejen z Nelešovic, ale i ze sousedních obcí. Po mši v kapli a krátkém průvodu k soše Panny Marie provedl svěcení kokorský farář a správce obou farností, ke kterým Nelešovice patří, P. Stanislav Čevela. Poté následoval za doprovodu řízné dechovky a mažoretok slavnostní průvod obcí na hřiště TJ Sokol Nelešovice. Zde pokračoval připravený program i se slavnostním fotografováním, jehož součástí byla i proslulá historická střelba. Přejeme nelešovským, aby byli pod novými prapory stejně aktivní a nápadití, jako dosud. Kš P.S. Redakce si chválí, že Kokorské noviny jdou i u našich dobrých sousedů v Nelešovích pravidelně na obdyt.

BOSNA – HERCEGOVINA POKRAČOVÁNÍ MALÝ CESTOPIS ZUZANY HABÁŇOVÉ

Bosna a Hercegovina vlastní malý pás pobřeží o délce asi jen 20 km s jediným městečkem Neum. Je vklíněn do jižního Chorvatska a odděluje oblast kolem Dubrovníku od zbytku země. Dostat se sem je malinko komplikované. Autobusem musíme přejet hranici do Chorvatska a po pár kilometrech opět hranici do Bosny a Hercegoviny. Všude jsme se musely prokazovat pasy, v r. 2013 na obou přechodech byly hraniční kontroly. Jakmile v Neumu vystoupíme z autobusu, osloví nás nějaký pán a nabízí ubytování. Chvilí smlouváme, evidentně tu moc turistů není, pán ihned souhlasí. Apartmán, který je součástí jeho rodinného domu, je opravdu moc pěkný. Jsme zvyklé na malé pokojíky, tady máme k dispozici kuchyňku, verandu i zahradu. K moři je to sice trochu dál, ale nevadí, aspoň si můžeme prohlédnout městečko. Je jiné než v ostatních částech země. Žijí tu převážně bosenští Chorvaté, a tedy křesťané. Pláže se těm v Chorvatsku zdaleka nevyrovnají, jsou malé, nepříjemně kamenité a určitě ne tak malebné, okolo nich pár velkých hotelů a ubytoven, kam prý často jezdí zejména Poláci. Ale zase tu nejsou návaly turistů, Jadran je stejně průzračný a je zde o poznání levněji než u sousedů. U moře strávíme jeden den, to nám bohatě stačí, válení na pláži není nic pro nás. Ale plody moře tu mají výtečné.

Malým osobním vláčkem se vracíme zpátky do vnitrozemí. Trať lemuje tyrkysově modrou řeku Neretvu, obklopenou vápencovým kaňonem. Nemůžeme se vynadávat na tu nádhernou scenerii, naše fotoaparáty se nezastaví. V průvodci mě zaujala zmínka o jakémsi úchvatném kaňonu, kterým vede stezka do okolních vápencových hor. Zní to lákavě, takže vlak opouštíme ve městě Jablanica. V kavárně se na nás mladá servírka dívá jako na blázny a diví, proč chceme jít do hor. Ale prý je tam moc hezké jezero. Město působí chudě, trochu omšele, ale tak nějak typicky balkánsky. Jediný hotel vypadá jako ubytovna ROH z 80. let. Vlastní jej postarší pán, který nás prý do kaňonu odveze, a tak za chvíli vyrážíme. Okolní hory jsou zahaleny zvláštním oparem, občas zaslechne helikoptéry. Pán nám v klidu vysvětluje, že v horách zuří velký požár a helikoptéry jej hasí. No to snad ne. Vysadí nás kdesi v pustině, domlouváme se, kdy pro nás zase přijede a ukazuje prašnou cestu, kudy máme jít. Slunce nemilosrdně pálí, koryto řeky je úplně vyschlé, tráva sežehnutá, země rozpraskaná. Míjíme jakousi továrnu na zpracování vápence, hlouček odpočívajících tmavých dělníků nás vyjeveně pozoruje. Pravda,

jsem trochu nervózní, taková pustina a my oblečeny velmi letně. Po pár kilometrech v rozpálených zakouřených skalách zcela bez vody to vzdáváme a vracíme se zpět. Dělníci sedí stále na stejném místě, opět nás bedlivě sledují, ale přátelsky se ptají, kam jdeme a odkud jsme. Na slovo „ček“ nikdo moc nereaguje, ale na „čechoslovakia“ všichni. Do Jablanica je to aspoň 20 km, tak mávneme na projíždějící nákladák. Vysmátý chlapík nám vysvětluje, že turisté tudy chodí do hor jen na jaře a na podzim, kdy je příjemné počasí, ne teď v létě při 40°C. Horko je opravdu šílené, ptáme se, kde je možné se okoupat. Zastaví a ukáže kamsi do houštin. Nejsem si moc jistá, ale poděkujeme a loučíme se. Prodiráme se trnitými keři a najednou se před námi otevře scenerie jako z plakátu.

Pohoda u Jablanského jezera

Fota archiv autorky

Nádherné jezero obklopené bílými vápencovými horami, průzračná voda přímo vybízí ke koupání. Je tu jen nějaký pán s dětmi a opodál tři mladíci. Voda je tak čistá, že se z ní dá i pít. Nepamatuji si, že bych tak panenskou přírodu, takový kousek od civilizace, někde viděla. Navečer voláme pánovi, že může pro nás přijet a jdeme mu naproti. Kocháme se výhledy na okolní hory, modrou Neretvu i zajímavě jí kopírující stará železniční trať. Pán je velmi milý, stále se usmívá, zve nás na kávu do restaurace svého syna. On si však nic nedává, je muslim a dodržuje právě probíhající ramadán, který ale zítra končí. Vypráví, že za 2. světové války zde proběhla důležitá bitva, kterou vedl sám velký Josip Broz Tito, nejznámější jugoslávský prezident. Také smutně vzpomíná na občanskou válku v 90. letech. V městě to večer docela žije, bary a restaurace jsou plné. Lidé jsou zvědaví, odkud jsme, cizinců sem prý moc nezavítá, a tak zbytek dne strávíme v jejich příjemné společnosti nad sklenku dobrého červeného vína.

Další den se chytáme strávit u Jablanského jezera, které je pár kilometrů za městem. Na pláži jsme téměř samy, z malé restaurace opodál se line balkánská hudba, vládne tu klid a pohoda. Voda je, jak jinak, křišťálově průzračná a příjemně teplá. Moc krásné místo, nechce se nám odtud, ale musíme zpátky, večer odjíždíme do hlavního města.

V Sarajevu máme zajištěné ubytování přes tzv. couchsurfing, což je ubytování zadarmo u lidí, většinou cestovatelů. Vítá nás mladý Mexičan, prý budoucí režisér, student vysoké školy na výmenném pobytu. Má pronajatý pěkný apartmán přímo v centru města, jeho korejský spolubydlící zrovna cestuje někde po Evropě. Nabízí, zda nechceme jít na večírek ke známým, u kterých dnes bydlí také cestovatel z Česka. Jsme ale velmi unavené, dnes toho bylo opravdu dost. Nechává nás tedy samotné u sebe doma a jde na párty. Potkáváme se ráno ve dveřích, kdy vyrážíme prozkoumat město a on zřejmě rovnou do postele.

Sarajevo je docela malé město, žije zde pouze okolo 300 000 obyvatel. Má však velmi bohatou historii. Od 6. do 19. století byla země v čele se Sarajevem pod nadvládou tureckých Osmanů, od r. 1878 přešla pod Rakousko-Uhersko, a právě v té době se začala měnit architektura z orientální na evropskou. Další důležitou historickou událostí byl atentát na následníka rakousko –uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este. 28. června 1914 ho u Latinského mostu postřelil srbský nacionalista Gavrilo Princip, František zemřel a tahle událost dala podnět k rozpoutání I. světové války. Za vlády již zmiňovaného jugoslávského prezidenta J. B. Tita se zde v únoru 1984 konaly XIV. Zimní olympijské hry. Sarajevo velmi prosperovalo, dokonce se uvažovalo i o vybudování metra. Jenže v 90. letech přišla válka, město tři roky obléhali a odstřelovali z okolních hor srbské jednotky. V té době bylo jedinou spojnici se světem letiště, kam mířily konvoje OSN. Civilisté vybudovali k letišti 800 m dlouhý tunel, díky němuž byli aspoň trochu zásobeni. V 80. letech se Sarajevu přezdívalo evropský Jeruzalém, v tomto multikulturním městě byl poměr mezi věřícími relativně vyrovnaný. Po občanské válce však začal převládat islám, jak jsem již uvedla, je odlišný než jaký známe na Blízkém východě a v severní Africe.

Latinský most (viz foto), zdejší nejznámější památka, má opravdu daleko do věhlasu mostu Karlova. Je to takový malý kamenný most klenoucí se nad nenápadnou říčkou. Historické centrum, tzv. Baščaršija, je však okouzující. Stará turecká čtvrť vypadá líp než bazar v Istanbulu. Opět na nás dýchá silné kouzlo orientu, plno stánků s džezvami a různými karafami, pytle s kořením, stánky s kebaby, burkem a čevapčiči. Tak jako v Mostaru, nikdo na nás nepokřikuje, nikdo nám nic nevnučuje, lidé jsou milí a usměvaví. Dnes končí ramadán, nejvýznamnější muslimský svátek. Kolem půvabné mešity s osvětlenými minarety je plno, radši se taktně vzdálíme, oproti místním ženám, zahaleným od hlavy až k patě, vypadáme v našem letním oblečení jako nahé.

Ale pozor, neplatí to u všech, i Bosňanky nosí sexy oblečení. Rády bychom se vydaly do okolních kopců. Pěšky je to však

daleko, a tak se uvelebíme v příjemné hospůdce a popijíme červené víno. Navečer se vracíme do turecké čtvrti, kde to pořádně žije. Turisté, místní, všichni asi slaví konec ramadánu. Pivo teče proudem, všude voní jídlo a je tu pořádný hláhol. Náš výlet se pomalu chýlí ke konci. Ráno se loučíme s Mexičanem, který právě dorazil z nějakého večírku. Utíkáme na autobus do Vídně a opouštíme tuhle krásnou zemi. Velká škoda, že jsme nenavštívily hory na severu, tajuplné pyramidy u města Visoko, ani národní park v okolí řeky Uny, kde se natáčel film Na vlastní nebezpečí s Jiřím Langmajerem. Tak snad příště. A pokud se chystáte navštívit Bosnu a Hercegovinu i Vy, neváhejte, takhle kouzelná země Vás mile překvapí. A nebude to ani tak drahé.

MARTIN NA BÍLÉM KONI V KOKORÁCH

V sobotu 14. listopadu zavítal do Kokor Martin na bílém koni. Opět jsme na Vás netrpělivě čekali od 16 hodin u Mederového a i když měla naše klisna Bety, kterou nám propůjčil Ladislav Němčák, trochu zpoždění, nikoho to neodradilo. V čele průvodu jste si mohli později všimnout talentovaných bubeníků ve složení Václav Kopečný, Josef Džujík, Roman Kubáček a nejmladší člen Matyáš Skrovný.

Na obrázku organizátorů zatím chybí jen bílý kůň Bety.

K poslechu Vám celou cestu hráli muzikanti, které vezl pan Horák na svém povozu taženém Nasanem.

Po skončení průvodu na Vás čekala degustace našich výrobků. Ochutnat jste mohli patnáct druhů slaných nebo sladkých koláčů, cukroví a dalších pochutin, které pro Vás od rána pekl náš kolektiv.

Pro naše nejmenší byly připraveny hry s odměnou, čokoládové medaile či pamětní karty, které rozdával sám Martin. Samozřejmě byl umělý sníh, ze kterého měli všichni velkou radost.

Svatý Martin už jede a vede průvod., jak zachytila na Zápisovárni redakce KN. Foto organizátorů ze situace před obecním úřadem zachycuje fotografie v obrazové příloze našich novin. Vyhledejte.

Po skončení průvodu na Vás čekala degustace našich výrobků. Ochutnat jste mohli patnáct druhů slaných nebo sladkých koláčů, cukroví a dalších pochutin, které pro Vás od rána pekl náš kolektiv.

K večeři se podávala pečená kachna se zelím a knedlíkem, která výborně ladila se Svatomartinským vínem. Večerem nás provázela hudební skupina DUETTO.

I letos jsme připravám věnovali spoustu času, hlavně organizační části. Touto cestou bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám pomáhali.

Kolektiv Bab z Kokoráčku a Martin „pežole“ Dufek

DRAKIÁDA SOUSEDŮ.

Vzbudil jsem se do místnosti zalité sluníčkem, bleskla mi hlavou myšlenka o krásném snu o příznivém větru, a proto jsem se chtěl ujistit výhledem z okna na ojedinělé sloupoví kokorských chmelnic, jaký vítr skutečně je. Před očima mi proběhla scénérie naprosto nehybné přírody, ale sen to opravdu nebyl. V té chvíli jsem si vzpomněl na rčení mojí babičky, že vítr odpočívá vždy přes snidani, oběd a večeři. Tím jsem se nepatrně uklidnil. První účastníci drakiády se začali objevovat okolo 14. hodiny. Většina návštěvníků začínala soutěží v kreslení draka, kde se k našemu překvapení zúčastňovali malí i velcí. Exhibice leteckých modelářů z Citova začala zhruba o hodinu později, představila plno zajímavých leteckých modelů, ale i moderních technologií včetně dronů s kamerami a ptačí prohlídku Kokor na monitoru. Soutěže a jejich vyhodnocení se prolínaly celým odpolednem. Kromě kreslení draků bylo další nejoblíbenější a nejzajímavější klání o nejhezčího vlastnoručně vyrobeného létajícího draka. Dětskou odměnou odpoledne bylo nepřeberné množství drobných dáreků a brambor pečených v popelu ohniště. Návštěvníci byli donuceni k odchodu až západem sluníčka a rapidním ochlazením. Jen škoda, že tentokrát si vítr svůj ranní odpočinek prodloužil až do pozdní večere.

BESIP

Beseda zaměřená na zákony týkající se silničního provozu a bezpečnosti občanů v něm proběhla dne 28. listopadu 2015. Důležitých změn bude v silničním provozu opravdu dost a jsme rádi, že jsme našim občanům pomohli se v nich orientovat.

Obě akce organizovali Kokorští sousedé z.s.

Za organizátory Ing. Petr Kostiha

Plná louka dětí i občanů, draků a modelů letadel. Foto P. K.

SRAZ ROČNÍKU 1950

Koncem listopadu navštívil redakci KN nelešovský rodák a někdejší žák kokorské měšťanky „Džony“ - V. Drajsajtl. Přinesl dvě fotografie ze srazu spolužáků ročníku 1950. Nejnovější je z posledního srazu ze 3. října 2015, druhá černobílá je o 50 let

starší, z „devítky“, z května 1965, kdy kolektiv kokorskou školu na konci školního roku opouštěl. Je dobře, že „Džonek“ přidal i přehled všech jmen spolužáků, která uvádíme v jeho interpretaci i s poznámkou o případném úmrtí.

Máme rádi v redakci kvalitní historické černobílé fotografie a čas od času je zařazujeme i ve větších velikostech. Pokud to rozsah a množství příspěvků dovolí, provedeme to i tentokrát. A už jsou tu jubilanti a jako obvykle zleva: Horní řada – Olda Gnacek, Honza Fiala, Radek Veselský, Mirek „Šapla“ Hradil, „Džony“ Drajsajtl, Tonda Dvořák(+), Katel Blaták, Lad'a Derka(+), Zdeněk Kunz. Prostřední řada - Jarek Vychodil, Rost'a Navrátil, Bed'a Blažek (+), Mařenka Straková, Lída Zubíková, Blanka Horáková, Marie Odrštilová, Fany Kupková, Marie Dobrovolná, Marie Švestková, Hana Dočkalová, Zdeněk Jemelka(+), Toniček Kolář(+), Vlad'a Jemelka(+). Sedící – Danko Kubičková, Mila Řehulová, Draha Pokorná(+), Mila Macková, Jana Temlíková, třídní učitelka Dana Ježíková, ředitel školy Alois Válek, Boženka Konopčíková, Lída Čecháková, Jarka Prečanová, Anička Roháčová, Maruška Vozihnojová. Ještě chybí Karel Kolář(+) a Valda Bluma(+).

Fotografie tehdejších davůťáků je ze školního dvora a najdete ji ve velkém v obrazové příloze KN. Ta novější o padesát let mladší je pořízena na schodech vedoucích ke vstupu do školy. Přidáváme ji přímo k textu a poznamenáváme, že kdo by si chtěl oškrabat boty, mohl by použít jako opory původního originálního držáku, který se objevil již na více fotografiích.

Ročník 1950 v říjnu 2015.

Foto vlastní archiv

KOKORSKÁ HÁZENÁ OČIMA STATISTIKY 2015

Statistiky a čísla o kokorské házené pečlivě sestavená (stejně jako po řadu předcházejících let) F. Matuškou, která dala k dispozici Kokorským novinám vedení oddílu NH, rozhodně nejsou suchá. I když jsme pro naše noviny použili jen jejich malou část, přesto dokládají v souhrnu rozsah činnosti obou družstev oddílu a nabízejí snad i porovnání s podobnými činnostmi v obci. Posuďte sami.

Hráči T. J. Sokol Kokory oddílu národní házené se během roku zúčastnili v přípravě na sezónu národních turnajů v Pustějově, Staré Vsi nad Ondřejnicí a v Troubkách. V letním období pak turnajů v Nelešovicích a v Rokyni. Při turnajích tak sehráli celkem 22 zápasů.

Výtečně nás reprezentovaly tzv. staré gardy právě na turnaji ve Staré vsi nad Ondřejnicí. Byl to Vánoční turnaj 5. 12. turnaj šesti družstev kvalitní úrovně. O to cennější je vítězství Kokor v tomto turnaji, když naši „starší hoši“ porazili Krčín 8:6, Žatec 13:6, Studénku 12:10, Starou Ves B 14:8, remizovali se Starou Vsí A 9:9 a vyhráli tak celý turnaj s 9 body.

Družstvo hrálo v sestavě: Matuška Waldemar, Bluma Karel, Slivka Štefan, Pavlík Radek, Přikryl Miroslav, Slivka Jan, Jordanov David, Klvaňa Vladimír, Horák Jiří (23 branek), Horák Jaroslav (17), Děřda Zdeněk(7), Uvíra Pavel(2), Kupec

Dušan(1), Ziegler Miloň 6. Byl to rozhodně úspěch, zejména v zapojení velkého počtu hráčů. Starým gardám děkujeme.

Hlavní náplní družstva A byly (samozřejmě mimo náročného tréninkového procesu) mistrovské zápasy II. ligy ve skupině B (východní). V jarní části soutěže sehráli naši borci 11 zápasů, umístili se na 7. místě ve středu tabulky a přes odpočet bodů se v soutěži podle všech pravidel udrželi. Stejnou pozici si naše družstvo udrželo i po skončení podzimní části druholigové soutěže ročníku 2015-16, po 11 mistrovských utkáních. V dresu I. družstva mužů se za rok 2015 vystřídal 22 hráčů, další stejný počet hráčů (včetně střídavých startů) startoval a hrál za „Běčko“.

Nejvíce zápasů v rámci oddílu sehráli T. Ohera 61 utkání, O. Urbánek 49, M. Vykopal 40, P. Uvíra 37, J. Habán 34.

Nejllepšími střelci oddílu se stali (počet branek/počet zápasů) Habán Jiří 140/34, Kratochvíla Ondřej 92/15, Horák Jaroslav 91/11, dále např. J. Zlámál, P. Džujík, P. Uvíra, M. Kašpar, V. Zlámál, J. Rygal a další střelci. 4 branky zaznamenal i kmenový obránce Ondřej Urbánek.

Je nezbytné zmínit i významný podíl brankářů a obránců, starších hráčů a zejména nadhled a obětavost trenéra Ing Jiřího Horáka a rodinných klanů Blumových a Děrdových a samozřejmě dalších činovníků i členů technického zázemí. Zatím je po sezóně a hodnocení z výroční schůze bude jistě podrobnější a zasvěcenější, včetně zprávy o velmi záslužné práci s mládeží, kterou se letos v létě podařilo v poměrně hojném počtu aktivovat. Bylo by však na místě, aby údaje pocházely také přímo od těch, kteří se kokorské házené věnují s takovým zájmem a nasazením. Aby se neostýchali a do našich novin své osobní pohledy vložili a podělili se s veřejností o problémy i úspěchy. Nakonec nesmí chybět poděkování věrným fanouškům a příznivcům házené z Kokor i okolních obcí, kteří našli cestu na hřiště u sokolovny a samozřejmě všem sponzorům a podporovatelům našeho původního národního sportu se stoletou tradicí. Aktivita a obětavost zhruba 40 mladých mužů z Kokor i hostujících a funkcionářů, nám dělá opravdu radost.

Fotografii I. družstva z ranného podzimu jsme již zveřejnili, nyní je na řadě B družstvo, které statečně bojovalo v oblastním přeboru. Na snímku redakce je jedna z jeho variabilních sestav z konce podzimu.

Část veselých hochů z „Běčka“, včetně posil 2015. Archiv KN

A ještě jeden odstavec chybí. Poděkování za odvahu a vytrvalost při náboru mladých adeptů a adeptek házené, kteří započali při podzimu s tréninkem či cvičením pod vedením obětavých Bc. Radka Pavlíka, D. Kovářové za podpory oddílu NH i celé T. J. Hodně potu v tělocvičně i na hřišti, ale ještě více radosti z práce pro mládež, obec i společnost.

VELKÉ PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM VEŘEJNÉ SBÍRKY

V souvislosti s dofinancováním velké stavební akce ENERGETICKÉ ÚSPORY T. J. SOKOL KOKORY se obrátili investoři (T. J. SOKOL) na širokou kokorskou veřejnost s veřejnou sbírkou k získání prostředků ke snížení dluhu T. J. u obce Kokory.

Podařilo se získat pochopení a vstřícnost části podnikatelů, členů Sokola Kokory včetně důchodců a důchodkyň někdejších i současných házenkářů, ale i ostatních občanů Kokor. **Sbírka, která byla zveřejněna i v Kokorských novinách, byla již uzavřena ke 30. 11. 2015. Celkový skutečný výtěžek bude zveřejněn po přesném účetním zpracování.** Konečná finanční částka bude pak bezprostředně poukázána jako první splátka na účet obce Kokory a zveřejněna..

Všem dárcům patří už dnes plné uznání a srdečný dík za jakoukoliv vloženou částku. Vzhledem k velikosti dluhové pohledávky (500 000 Kč) a době splatnosti, počítáme s vyhlášením sbírky i v roce 2016 a věříme, že se najdou mezi podnikateli i ostatními občany další šlechetní donátoři, kteří pomohou situaci po mimořádně náročné investiční akci Sokola postupně stabilizovat. O vyhlášení nové sbírky budeme veřejnost včas informovat i v Kokorských novinách. Kš.

1. AC KOKORÁČEK

Oddíl malé kopané 1. AC Kokoráček bilancuje a hodnotí podzimní sezonu. Podzimní sezona nebyla pro nás nějak úspěšná. Prvních pět zápasů jsme prohráli vždy o jednu branku a to jsme ještě v posledních minutách vedli. Ukázala se tak herní zkušenost a vyspělost soupeřů. V dalších zápasech na nás padla nervozita, se kterou jsme se nemohli vypořádat. Bohužel šance, které si vytvoříme v zápasech tak zůstanou nevyužity a to se projevilo pak i ve výsledcích. Černou sérii jsme ukončili až v předposledním kole, kde jsme hráli ve značně oslabené sestavě. Úspěchem pro nás může být účast v létě na turnaji ve Velkém Újezdě, kde jsme se za účasti 10 mužstev umístili na pěkném 5.místě a nejkrásnější gól turnaje vstřelil náš hráč Tomáš Drajsajtl, kdy výkopem od naší branky přes celé hřiště přeloboval soupeřova brankáře.

Profesionální fotbalisty a dnes televizní komentátory Petra Švancarů a Ludka Zelenku známe nejen z televize ale také i ze starého hřiště v Kokorách „Pod Bramborem“. Foto převzato

SPORTOVNÍ PLES malé kopané je naplánován na 19. 3. 2016 od 20:00 v sále sokolovny v Kokorách.

Na závěr by Vám fotbalisté chtěli popřát klidné a pohodové vánoce a do nového roku 2016 hlavně hodně zdraví, štěstí a lásky.
Do redakce zaslal Pavel Poučenský

POZOR – PLESOVÝ KALENDÁŘ 2016

V roce 2015 se plesy kokorských spolků a společenství vydávaly. Velká rekonstrukce sokolovny byla totiž zahájena až po jejich skončení. Plesová sezóna 2016 bude zahájena už

v novém a informace o termínech jednotlivých společenských akcí je před vámi:

16. 1. Hasičský ples 23. 1. Farní ples 30. 1. Veselý Fašank
6. 2. Myslivecký ples 13. 2. Sokolský ples maškarní
14. 2. Dětský karneval 19. 3. Sportovní ples malá kopaná.

Sál sokolovny i některé další prostory jsou nově upraveny, věříme, že se účastníkům bude plesat dobře a kulturně.

To bývalo kdysi na plesech velmi důležité místo. Pamětníci jistě poznají, kde to je. Dívejte se pozorně, jde o historický snímek.

Foto archiv

POHYBOVÉ AKTIVITY V KOKORSKÉ SOKOLOVNĚ

Stavební práce velkého rozsahu byly na objektu sokolovny ukončeny v létě, s generálním úklidem podstatně pomohly (jak už se stalo zvykem) ženy Sokola – zejména seniorky a tak mohl sál i další prostory a příslušenství opět sloužit veřejnosti.

Cvičební sezóna byla po hodové premiéře zahájena v září a postupně nabízela a nabízí následující pohybové aktivity, které buď zajišťuje Sokol, nebo mají charakter zájmové činnosti.

Dopoledne smluvně patří výuce tělesné výchovy a sportovním kroužkům ZŠ Kokory – 4x týdně, od pondělí do čtvrtka.

Cvičení rodičů s dětmi je vždy v úterý od 17 do 18 hodin, cvičitelkou je paní Jana Valdivia.

Taneční kroužek mladších dětí (předškolní) a taneční kroužek starších dětí roztančí celý sál vždy v pondělí od 17 do 19 hodin pod vedením cvičitelky Nikol Němčákové z Přerova.

Národní házená žactva (chlapci i dívky) nově trénuje vždy ve středu a v pátek od 17 do 18 hodin s trenérem Bc. Radomírem Pavlíkem a pomocnou trenérkou Soňou Kovářovou.

Zumba má již řadu let tělocvičnu zadánu v pondělí od 19 do 20 hodin. Je stále populární, kromě kokorských žen a dívek ji navštěvují i zájemkyně ze širokého okolí. Populární cvičitelka Lenka „Lasička“ to zkrátka umí.

Zdravotní tělovýchova či cvičení žen má rovněž dlouhou tradici a věrné cvičenky cvičí na gymnastickém koberci na prostorném balkoně pod taktovkou sestry Aničky Markové vždy v pondělí a čtvrtek od 18 do 19 hodin

Kondiční tělovýchova (dříve aerobik) má svůj prostor vyhrazen ve středu od 19 do 20 hodin. Cvičí se s hudbou a náčiním se cvičitelkami Andreou Oravcovou a Leonou Kudličkovou. Také tento projekt má své věrné cvičenky.

Volejbal má charakter sportovního oddílu v oblasti smíšených družstev a svůj prostor má rezervován ve čtvrtek a mluvčím skupiny je sestra Hana Mazurová.

Národní házená mužů má tréninkové hodiny (mimo sezónu na hřišti) v úterý od 18 do 19.30 hodin a v pátek od 18 do 20 hodin.

Tenisté trénují (v rámci tenisové školy) po zazimování venkovního kurtu v sále 5 dnů v týdnu od 15 do 17 hodin.

Zájmová malá kopaná trénuje v úterý od 19.30 do 21 hod. a ve čtvrtek od 18.30 do 20 hodin.

Dále je možno si zahrát stolní tenis, kdykoliv po objednávce a dohodě s A. Markovou v prostorách horního vestibulu.

Věříme, že uvedený přehled může být i pozvánkou pro další zájemce o cvičení, uvážíme li, že náklady za návštěvu hodin a akcí ve městě jsou podstatně vyšší.

Sál je však vyhrazen i na tradiční společenské a kulturní akce. Jeho propůjčování má svá pevná pravidla a smluvní charakter.

Bohužel jsme už zaznamenali v rámci míčových her rozbití krytu i zářivky nového osvětlení. To se v tělocvičně při provozu může stát. Smutné je to, že se autor či pachatel nepřihlásil, ač střepy z podlahy odstranil. Takový přístup náklady na provoz objektu zvyšuje a obětavé funkcionáře T. J. Sokol to velmi mrzí.

Naše nabídka je bohatá, tělocvična je stále a plně využívána. Pohyb je život i poukázka na zdraví. Přijďte si to vyzkoušet.

D. Lörinczová, náčelní T. J.

PŘÁNÍ STAROSTKY

Vážení spoluobčané, přeji Vám klidné a pohodové adventní období a krásné prožití vánočních svátků. V novém roce hodně zdraví, protože to je v životě nejdůležitější. Zkuste se v tomto období zastavit a více věnovat svým dětem a blízkým. Zdá se mi, že v současné době plně shonu to všichni potřebujeme. Vykročíme do nového roku s elánem, zapomeňme na neúspěchy, na sousedské hašteření a zkusme k sobě být více ohleduplní a upřímní.

Starostka

KN i Kniha o naší obci Kokory mohou být pěkným dárkem.

Veselí andělci z vánoční výstavy

Foto redakce KN

Redakce Kokorských novin se k přání paní starostky připojuje a zároveň děkuje všem věrným čtenářům za přízeň a podporu po celou dobu 17 let vydávání našich obecních novin. Věříme, že nám zůstanete věrni. Ti starší si noviny přečtou rádi v listinné podobě, ti mladší si možná najdou na internetu plně barevnou verzi pod heslem : obec kokory (webové stránky obce) a na listě nadpis Kokorské noviny – zatím 5 posledních ročníků. Takže – „S Kokorskými novinami vzhůru do nového roku 2016“.

Kokorské noviny č. XVII/6 Prosinec 2015

Periodický tisk územního samosprávného celku

Vychází 6x ročně

Vydavatel: Obec Kokory IČ 00301388

Sídlo: Obec Kokory, 751 05 Kokory 57 www.obcetekokory.cz

Vychází 15. 12. 2015

Evidenční číslo: MK ČR E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek (Kokory 118)

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Bc. Lubomír Rýc, Ing. Ondřej Rysán, Hana Zittová